

РЕШЕНИЕ

№ 1390

гр. София, 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-Н, в закрито заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Десислава Ст. Чернева

като разглежда докладваното от Десислава Ст. Чернева Въззивно гражданско дело № 20231100502118 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2, т. 7 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), вр. с чл. 274 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № 08542/06.02.2023 г. по описа на ЧСИ, подадена от длъжника по изпълнението „Софийска вода“ АД, чрез надлежно упълномощен представител, срещу отказ на ЧСИ Г.К., с район на действие Софийски градски съд, обективиран в съобщение от 19.01.2023 г. по изпълнително дело № 20229240401841 да преразгледа възложените в тежест на длъжника разноски, представляващи три броя допълнителни такси по т. 5 от Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители (ТТРЗЧСИ) за изготвяне на препис и връчване на постановлението, с което е уважено искането на длъжника за намаляване на приетото за удовлетворяване в производството адвокатско възнаграждение на взыскателя, както и такса в размер на 24 лева за връчване на посоченото съобщение. В жалбата се твърди, че постановлението на съдебния изпълнител, с което се произнася по възражения/молби относно разноските в изпълнителното производство, не е сред актовете, посочени в т. 5 ТТРЗЧСИ, поради което за връчването му не следва да се начислява такса. В срока по чл. 436, ал.3 от ГПК е постъпил отговор от взыскателите „Г.С.У.“ ЕООД с ЕИК: ***** и К.М.“ ЕООД с ЕИК: *****, чрез упълномощения адвокат В. Ф.С., оспорват жалбата като неоснователна, с твърдения, че спорът за начислените разноски не касае взыскателите, но въпреки това начисляването е законосъобразно. Претендират разноски в размер на 400 лв. – адвокатско възнаграждение и представят списък по чл. 80 от ГПК.

По делото са изложени мотиви на ЧСИ Г.К., на основание чл. 436, ал. 3 от ГПК, в което са развити съображения за неоснователност на жалбата, тъй като за всяко едно действие ЧСИ дължал събирането на определените в ТТРЗЧСИ такси. Иска жалбата да бъде оставена без уважение и се потвърди извършеното от ЧСИ действие.

Софийски градски съд, в настоящия си състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

От приложените преписи на документите, съдържащи се в изпълнително дело № 20229240401840 по описа на ЧСИ Г.К., се установява, че то е образувано на 15.12.2022 г. по молба на „Г.С.У.“ ЕООД с ЕИК: ***** и К.М.“ ЕООД с ЕИК: *****, депозирана чрез процесуален

представител - адв. М.Л., въз основа на изпълнителен лист от 01.09.2022 г., издаден по гр. дело № 18349/2020 г. на СРС, ГО, 46-ти състав, за принудително събиране на сумата от 300 лева - присъдени разноски, за която сума вискателите не представят изпълнителен титул. Приложен е също договор за цесия от 06.01.2022г. между адвокатско съдружие „Б.Л.“ с БУЛСТАТ: ***** и „Г.С.У.“ ЕООД с ЕИК: ***** и К.М.“ ЕООД с ЕИК: ***** , с която цесия вземането към „Софийска вода“ АД с ЕИК: ***** се прехвърля на последните, като длъжникът е уведомен за това. В молбата за образуване на изпълнителното производство вискателите са посочили съответните изпълнителни способности, като към същата е представено споразумение за адвокатско възнаграждение, сключено между „Г.С.У.“ ЕООД и К.М.“ ЕООД, от една страна и адвокатско съдружие, видно от който за провеждане на принудителното изпълнение се дължи възнаграждение от 240 лева, заплатено чрез банков превод. До длъжника „Софийска вода“ АД е изпратена покана за доброволно изпълнение (ПДИ), в която е включена сумата 240 лева - разноски за адвокатско възнаграждение, която покана е получена от задълженото лице на 15.12.2022 г. На 04.01.2023 г. длъжникът е подал отговор на ПДИ, в която е въвел възражение срещу определеното като дължимо адвокатско възнаграждение с искане за неговото намаляване. Това възражението е изпратено на вискателите със съобщение, изх. № 48/04.01.2023 г. по описа на ЧСИ, съответно с постановление за разноските от 09.01.2023 г. ЧСИ Г.К., редуцирал адвокатското възнаграждение в изпълнителното производство до размера от 200 лева и изпратил съобщение за постановлението до вискателите и до длъжника. С разпореждането от 10.01.2023 г. начислил в тежест на „Софийска вода“ АД, три такси по т. 5 от ТТРЗЧСИ за изготвяне и връчване на съобщение до вискателите за постъпило възражение и за връчване на постановлението на страните.

С обжалваното постановление, обективизирано в съобщение от 19.01.2023 г. ЧСИ Г.К. е отказал да преразгледа възложените в тежест на длъжника разноски, представляващи три броя допълнителни такси по т. 5 от ТТРЗЧСИ, като е надлежно връчено на представител на длъжника на 24.01.2023г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно чл. 435, ал. 2 от ГПК длъжникът може да обжалва постановлението за глоба и насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестируемо, отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради това, че не е уведомен надлежно за изпълнението, както и постановлението за разноски. Жалбата се подава чрез съдебния изпълнител в двуседмичен срок от извършването на действието, съответно от деня на съобщението (чл. 436, ал. 1 от ГПК). Разглежданата жалба по чл. 435, ал.2 от ГПК е подадена от процесуално легитимирано лице – длъжникът по изпълнението, в рамките на преклузивния двуседмичен срок по чл. 436, ал.1 от ГПК. Насочена е срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител, доколкото обжалваното постановление касае разноските по изпълнението, т.е. попада в нормата на чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК. В разглеждания случай правото на жалба е упражнено срещу акт на съдебния изпълнител, с който е оставено без уважение искането на длъжника „Софийска вода“ АД, да не бъдат начислявани такси за изготвяне и връчване на препис от постановление за намаляване размера на адвокатското възнаграждение, претендирано от вискателите „Г.С.У.“ ЕООД и К.М.“ ЕООД. Начислените такси съставляват разноски по изпълнението, следователно, жалбата, по която е образувано настоящото производство, има допустим предмет на съдебен контрол - правото на жалба по същество е упражнено срещу акт на ЧСИ Г.К., с което искането на длъжника „Софийска вода“ АД, за намаляване на начислени му такси по ТТРЗЧСИ е оставено без уважение.

Произнасянето на съдебния изпълнител е обективизирано в разпореждане за разноски от 10.01.2023 г. Внесена е и дължимата държавна такса по сметка на СГС. В този смисъл съдът приема, че жалбата е редовна и процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна. Процесните такси са начислени за администриране на възражение на длъжника срещу разноските и за връчване на две постановления на съдебния изпълнител, постановени във връзка с това възражение (постановлението от 10.01.2023 г. и обжалваното от 19.01.2023 г.). Настоящият съдебен състав съобрази трайната съдебна практика, обективизирана в решение № 523 от 19.07.2012 г. по гр. д. № 1496/2010 г. на ВКС, Г. К., IV Г. О. и решение № 82/08.05.2012 г. по гр. д. № 1891/2010 г. на ВКС, Г. К., че длъжникът не отговаря за разноски в изпълнителното производство само в два случая: когато не е дал повод за предявяване на изпълнителния лист, защото е платил дълга си преди това и когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или отменени от съда. Във всички останали случаи, дори когато длъжникът е платил в срока за доброволно изпълнение, той отговаря за разноски в изпълнителното производство.

Жалбоподателят оспорва отговорността за разноски по отношение на таксите за връчване на възражение и на постановлението, с което ЧСИ Г.К. се е произнесъл по възражението, както и таксата за връчване на акта на съдебния изпълнител, с който се произнася по искането за неначисляване на таксите. Страните не спорят, че възражение от страна на длъжника по отношение на разноските е депозирано, както и че е изпратено на вискателите „Г.С.У.“ ЕООД и К.М.“ ЕООД за становище. Не се спори също и че по направеното възражение ЧСИ Г.К. се произнесъл с постановление, което също е изпратено на вискателите и на длъжника. В настоящото производство е спорен въпросът за дължимостта на определената в т. 5 от ТТРЗЧСИ такса от 20 лева за извършване на тези процесуални действия. Разпоредбата на т. 5 от ТТРЗЧСИ постановява, че за изготвяне и връчване от съдебния изпълнител или от негов служител на покана, призовка, препис от жалба, уведомление или книжа, включително за връчване на изявление на вискателя по чл. 517, ал. 2 и 3 от ГПК, да се събира такса 20 лева, която възлиза на сумата от 24 лева с ДДС. Начисляването на разноски е относително обособен етап в изпълнителното производство, който започва с издаване на акт на съдебния изпълнител и завършва с неговото стабилизиране след изчерпване на възможността за изменението/отмяната му. Във всички случаи разходите, генерираните в рамките на това обособено производство по разноските на изпълнението, и в частност – разходите в производството по оспорване на начислените разноски, не могат еднозначно да се възложат в тежест на длъжника, а трябва да се изследва причината, довела до оспорването, както и резултатът от него. Този извод е съобразен с разпоредбата на чл. 79, ал. 1 от ГПК, която урежда няколко хипотези на недължимост на разноски от длъжника и всички те са обединени от общия принцип, че разноските се възлагат на страната, която е причинила тяхното извършване. Установяването на задължения за заплащане на такси се осъществява с императивни разпоредби, които не подлежат на разширително тълкуване. Депозираното възражение на длъжника, за намаляване на разноските, прието като релевантно от ЧСИ, представлява изявление на страната-длъжник, което по съществото си е жалба срещу разноските, но по която произнасяне дължи съдебният изпълнител и в този случай възражението трябва да бъде връчено на вискателя/ите за упражняване правото му на писмени възражения – чл. 436, ал. 3 от ГПК. Това обуславя принципната дължимост на таксата по т. 5 от ТТРЗЧСИ. В т. 5 от ТТРЗЧСИ не е създадена правна уредба за дължимост на такса за връчване на актове на органа по изпълнението. Съдебният изпълнител дължи произнасяне по исканията на страните и е длъжен да им ги съобщава, но за изготвянето на тези актове и съобщаването им не следва да се събират такси. В този смисъл, в нарушение на принципа за ограничително тълкуване на т. 5 от ТТРЗЧСИ, съдебният изпълнител е начислил три допълнителни такси (в общ размер от 72 лв.) за връчване на страните на постановлението, с което се е произнесъл по възражението на длъжника срещу разноските за адвокатско възнаграждение на вискателя и е отказал да намали размера на таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ. По изложените съображения, актът на ЧСИ Г.К., с който е отказано намаляването на начислените три броя такси по т. 5 от ТТРЗЧСИ за връчване на постановление за разноските, следва да се отмени като незаконосъобразно. Недължима по същите съображения е и таксата от 24 лв., начислена със съобщението, в което е обективиран отказ на ЧСИ Г.К. да извърши исканото намаляване на разноските.

По разноските в настоящото производство:

В производството по реда на чл. 435 от ГПК предмет на съдебен контрол и проверка за процесуална законосъобразност са действията и актовете на органа по принудителното изпълнение, поради което и субект на отговорността за обезщетяване причинените вреди (в това число и разходите за обжалването им по реда на чл. 435 от ГПК), е съдебният изпълнител. Последният не е страна в съдебното производство по обжалване на действията и актовете му, поради което и общият ред за присъждане на разноски, предвиден в чл. 78 и чл. 81 от ГПК в случая е неприложим. Процесуалният способ за защита на страната, сторила разноски и имаща право на такива, е общият исков ред - чрез предявяване на иск по чл. 441 от ГПК и чл. 74 от ЗЧСИ за възстановяване на вредите, причинени от незаконосъобразни действия и актове на съдебния изпълнител. В полза на вискателите „Г.С.У.“ ЕООД и К.М.“ ЕООД няма основание да се присъждат разноски, тъй като действията на избрания от тях съдебен изпълнител са незаконосъобразни.

По изложените съображения съдът оставя без уважение искането на вискателите за присъждане на разноски по настоящото производство.

Така мотивиран, Софийски градски съд, ГО, III въззивен брачен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на длъжника „Софийска вода“ АД с ЕИК ***** отказа по изпълнително дело № 20229240401841 на ЧСИ Г.К., с рег. № 924, с район на действие Софийски градски съд, обективиран в съобщение от 19.01.2023 г., да не бъдат начислявани и възлагани в тежест на длъжника на три броя допълнителни такси по т. 5 от Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители за изготвяне на препис и връчване на постановлението, с което е уважено искането на длъжника за намаляване на приетото за удовлетворяване в производството адвокатско възнаграждение на вискателите, както и му е начислена такса в размер на 24 лева за връчване на посоченото съобщение и ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ разпореждане за разноски от 10.01.2023 г. по изп. дело № 20229240401841 по описа на ЧСИ Г.К., с рег. № 924, с район на действие Софийски градски съд, в частта, с която на длъжника „Софийска вода“ АД, ЕИК ***** са начислени три броя допълнителни такси в общ размер от 72 лева по т. 5 от ТТРЗЧСИ за връчване на постановление на съдебния изпълнител до страните, както и начислената със съобщение, изх. № 3509/19.01.2023 г. такса от 24 лева за връчване на същото съобщение.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „Г.С.У.“ ЕООД с ЕИК: ***** и К.М.“ ЕООД с ЕИК: ***** за присъждане на разноски по частно гр. дело № 2118 по описа за 2023 г. на Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____